

РОБЪРТ ШЕКЛИ ЦАРСКА ВОЛЯ

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

След два часа седене с подгънати колене под лавицата с домакинска посуда, Боб Грейнджър почувства, че краката му се схващат. Опита се внимателно да промени позата, но стикът за голф, който лежеше в скута му, с грохот се свлече на пода.

— Шшт — прошепна Джейнис, здраво стиснала един метален прът.

— Не мисля, че пак ще дойде — каза Боб.

— Стой тихо, миличък — пак шепнешком отговори Джейнис, докато се вглеждаше напрегнато в тъмнината.

Нищо не подсказваше, че крадецът ще се появи. Но вече цяла седмица идваше тук всяка нощ и тайнствено отмъкваше генератори, хладилници и климатични инсталации. Тайнствено, защото не чупеше катинари, не режеше стъкла и не оставяше следи. По някакъв начин обаче се вмъкваше в магазина и всеки път изчезваше с нещо обемисто и скъпо.

— Едва ли ще излезе нещо от тези засади — зашепна Боб. — Не мога да си представя как човек може да изнесе на гръб генератор, тежащ няколкостотин килограма...

— Нищо, ще се справим — увери го Джейнис. Заради тази своя бойкост беше получила звание старши сержант в Женския мотопехотен батальон. — Освен това сме длъжни да го спрем — заради тези кражби все отлагаме сватбата си.

Боб кимна. С армейските си спестявания те с Джейнис откриха в родния си град универсален магазин и възнамеряваха да се оженят веднага щом съберат пари за това. Обаче ако хладилниците и климатичните инсталации продължаваха да изчезват с това темпо...

— Май чувам нещо — каза Джейнис и хвана пръта по-здраво.

Някъде в магазина се разнесе едва доловим шум. Те притаиха дъх. После се чуха приглушени стъпки. Някой ходеше по балатума.

— Щом стигне до средата на залата, включи осветлението — прошепна Джейнис.

Успяха да различат в тъмнината някакво черно петно. Боб включи лампите и се провикна:

— Не мърдай!

— Не може да бъде! — ахна Джейнис и за малко не изпусна пръта. Боб се обърна и едва си пое въздух.

Пред тях стоеше младеж, висок поне три метра. На челото му имаше малки рогца, а на гърба му трептяха крехки крила. Гостът беше облечен с шалвари от хартиена тъкан, индийско производство и бял спортен пуловер с надпис „Политехнически институт «Иблис»“. Огромните му стъпала бяха скрити в износени ботуши от еленова кожа. Беше късо подстриган, с руса коса.

— Проклятие! — промърмори неканеният гост като видя Боб и Джейнис. — Знаех си аз, че трябваше да ходя на лекциите по невидимост.

Той се хвана за корема и изду бузи. Краката му веднага изчезнаха. Продължи да се напруга с всички сили, докато и коремът му изчезна. Но по-нататък работата не стана.

— Не го умея — виновно каза той и изпусна въздуха. Коремът и краката се върнаха на местата си. — Липсва ми опит. Проклятие!

— Какво търсиш тук? — запита Джейнис, заплашително изпънала пред него своите сто петдесет и няколко сантиметра.

— Какво ли? Сега ще се сетя. А, да, вентилатор! — той пресече залата и с лекота вдигна от масата един голям вентилатор.

— Я чакай малко! — извика Боб. Приблужи се до гиганта, като не забравяше да държи готов стика за голф. Джейнис храбро поглеждаше иззад гърба му. — Интересно ми е къде смяташ да го носиш?

— При цар Алериан — искрено заяви гостът. — Той пожела да притежава вентилатор.

— А-а, пожела, значи! — проточи Джейнис. — Хайде, остави го обратно! — тя замахна с пръта.

— Ама аз не съм виновен — възрази младият гигант, нервно потрепвайки с криле. — Царят го пожела!

— На друг ги разправяй тия! — процеди Джейнис.

След службата в армията, където поправяше двигатели на джипове, Джейнис се намираше в отлична форма въпреки дребния си ръст. Тресна гиганта с железния прът, при което светлата ѝ коса безпорядъчно се разпиля.

— Ох! — възкликна тя, когато прътът отскочи от главата на странното същество, като едва не я събори. В същия миг Боб замахна със стика, целейки се в ребрата на противника.

Стикът премина през гиганта, падна на пода, подскочи и замря.

— На ферите не им действа сила — извини се гигантът.

— На кого? — не разбра Боб.

— На ферите. Падаме се братовчеди на джиновете, а по женска линия сме роднини на девите. — И той тръгна към центъра на помещението с вентилатор в ръка. — А сега, с ваше разрешение...

— Това е демон?! — от удивление ченето на Джейнис увисна. Докато беше малка, родителите ѝ не ѝ разрешаваха да слуша приказки за призраци и демони. Джейнис израсна като твърда реалистка. Ловко поправяше всякакви механизми — това бе нейният дял в деловото партньорство. Всичко по-неестествено тя предоставяше на вниманието на Боб.

От своя страна той бе възпитан с щедри порции от Бъроуз и „Магьосникът от Оз“ и затова прие нещата съвсем нормално.

— Искате да кажете, че сте излязъл от „Хиляда и една нощ“?

— Не, бе — намръщи се неканеният гост. — Нали ви казах, че арабските джинове ми се падат братовчеди. По принцип, всички демони имат кръвна връзка, но аз конкретно съм от рода на ферите.

— Добре, да оставим родствените връзки настрана. Само че бъдете любезен да ни кажете от къде на къде са ви притрябвали генератор, хладилник и климатична инсталация? — гласът на Боб беше изпълнен с почитание.

— С удоволствие — отвърна ферът и остави вентилатора на пода.

Зашари с ръце из стаята, намери това, което търсеше и седна във въздуха. После скръсти крака под себе си и стегна връзките на единия от ботушите.

— Преди три седмици завърших политехническия институт, носещ името на Кайл Иблис — започна да разказва ферът. — Разбира се, веднага подадох молба за назначение на държавна гражданска служба. Векове наред моите предци са били държавни чиновници, това е нещо като семейна традиция. Както винаги имаше цял куп такива молби, така че аз...

— На държавна гражданска служба? — прекъсна го Боб.

— Да. Всеки се стреми към това. Даже джинът от вълшебната лампа на Аладин беше правителствен чиновник. Обаче трябва да се минат едни специални тестове...

— Добре. Давай по-накратко, ако обичаш — помоли Боб.

— Та значи... Обаче се закълнете, че това ще си остане между нас... Получих назначението с връзки. — Гостът смутено въздъхна и бузите му станаха оранжеви. — Баща ми е член на Сатанинския Съвет и използва цялото си влияние. Назначиха ме за фер на Царския двор, бях предпочетен пред четири хиляди други фери, притежаващи научна степен. Това е голяма чест.

След кратко мълчание той пак заговори:

— Да ви призная, нямах необходимата подготовка, за да заема този пост — печално заяви той. — Ферът на Царския двор трябва да е изкусен майстор във всички области на демонологията. А ме назначиха на тази длъжност направо от института. При това бях посредствен студент. Само дете имах високо мнение за себе си и ми се струваше, че мога да се оправя с всичко.

Ферът млькна за малко и се намести по-удобно на невидимия стол.

— Няма смисъл да ви занимавам с моите проблеми — опомни се той и скочи на пода. — Още веднъж ви моля за извинение...

И той пак посегна да вземе вентилатора от пода.

— Един момент — намеси се Джейнис. — Царят ли ти заповяда да вземеш точно нашия вентилатор?

— Отчасти, да — отговори ферът и отново доби оранжеви оттенъци. Явно това беше признак на смущение.

— Я кажи, ако обичаш, твоят цар богат ли е? — поинтересува се Джейнис. — Защо му е притрябвало да крадеш за него?

— Ами... той е доста състоятелен монарх.

— В такъв случай защо не си плати за придобивките? — тя реши засега да се обръща към фера като към обикновен човек.

— Просто няма откъде да си ги купи.

„Това е някоя изостанала източна страна“ — реши Джейнис.

— Защо просто не си поръча да му внесат електроуредите от друга държава? Всяка фирма ще се заеме с удоволствие с тази работа, при това без проблеми.

— Страшно неудобно положение — избягна отговора гигантът и потърка единия ботуш в другия. — Жалко, че не мога да стана невидим.

— Отговаряй! — заплаши го Боб.

— Щом настоявате... Добре де, ще ви кажа. Цар Алериан живее в онова време, което вие наричате „две хиляди години преди нашата ера“.

— Тогава как...

— Ама потърпете малко! — разсърди се младият фер. — Ще ви обясня. — Той изтри потните си ръце в белия пуловер. — Както ви казах, назначиха ме за фер на Царския двор. Естествено бе да предполагам, че царят ще пожелае скъпоценни камъни или жени. И едното, и другото можех да му доставя без да се напругам. Този раздел от магията се учи още през първия семестър. Обаче се оказа, че царят си има достатъчно скъпоценни камъни в изобилие, а жени — предостатъчно, просто не знае какво да ги прави. Един ден ми вика: „Слушай, фер, през лятото в двореца е много горещо. Измисли нещо, което да донесе прохлада в стаите ми.“ Веднага разбрах, че ме е хванал натясно. Промяната на климата се чете само на специални семинари. Явно прекалено дълго съм се мотал на пистата. Веднага взех Голямата магическа енциклопедия и прочетох статията „Климат“. Заклинанията се оказаха прекалено сложни за мен. И дума не можеше да става да потърся помощ. Все едно да призная, че съм неспособен. Но прочетох, че четиридесет века след нас съществува прибор за изкуствено управление на климата. Тогава проникнах в бъдещето по една тясна пътечка и си харесах една от вашите климатични инсталации. След това царят пожела да направя така, че любимите му ястия да не се развалят и аз се върнах за хладилника. После...

— И всичко си включил към генератора? — попита Джейнис, която се интересуваше от техническата страна на въпроса.

— Да. Може да не съм силен в заклинанията, но разбирам нещичко от техника.

— „Звучи правдоподобно“ — помисли Боб. Наистина кой преди 4000 години е можел да разхлади цял дворец, без това да влияе на останалата част от царството? Даже за всички съкровища на света няма откъде да си купиш климатична инсталация или пък хладилник, който да гарантира свежа храна и в най-горещите дни. Но една мисъл не даваше покой на Боб — що за демон е това? Не прилича на асирийски. Очевидно е, че не е египетски...

— Нещо не мога да схвана — каза Джейнис. — В миналото? Искаш да кажеш, че пътешестваш във времето?

— Точно така. В института специализирах пътешествия във времето — отговори ферът с момчешка горделива усмивка.

„Може да е демон на ацтеките — мислеше в това време Боб. — Макар че е малко вероятно...“

— Какво пък, кради и другаде — посъветва го Джейнис. — Защо не обереш големия универсален магазин в столицата на щата?

— За съжаление вашият магазин е единственият, към който води пътеката във времето — поясни ферът и вдигна вентилатора. — Честно казано, никак не обичам да крада, но ако не се издигна при цар Алериан, никога после няма да си намеря друга работа и името ми ще бъде забравено.

И той изчезна.

Половин час по-късно Боб и Джейнис седяха в едно от сепаретата на близкото денонощно заведение. Пиеха кафе и тихо разговаряха.

— Не вярвам на нито една дума! — пенеше се Джейнис, която бе възвърнала вродения си скептицизъм. — Демони! Фери! Дрън-дрън!

— Налага се да повярваш — уморено каза Боб. — Нали го видя със собствените си очи.

— Не трябва да вярваш на всичко, което виждаш — бойко отговори Джейнис. Обаче си спомни за липсващите стоки, изплъзващата им се печалба и все по-далечната сватба. — О'кей — примири се тя. — Но, миличък, какво ще правим?

— Срещу магията можем да се борим само с магия — поучително заяви Боб. — Уверен съм, че утре той пак ще се върне. Но ние ще се приготвим по-добре от днес.

— И аз така мисля — съгласи се Джейнис. — Знаем откъде можем да се снабдим с уинчестър...

Боб поклати глава:

— Куршумите или ще отскочат, или ще минат през него, без да го засегнат. Добра, изпитана магия — ето какво ни трябва. Клин клин избива.

— И какво по-точно имаш предвид?

— За да сме сигурни, трябва да прибегнем до всички известни магии. Колко жалко, че не знам къде е роден. За да се получи ефект,

магията трябва да е...

— Още кафе? — попита внезапно появилият се сервитьор.

Боб му хвърли виновен поглед, а Джейнис се изчерви.

— Хайде да си тръгваме — предложи тя. — Ако някой разбере за какво си приказваме, ще станем за посмешище на целия град.

На другата вечер се срещнаха в магазина. Боб бе прекарал целия ден в библиотеката, подбирайки най-успешната тактика. Плод на неговите усилия бяха двадесет и пет листа, ситно изписани от двете страни с нечетливи драсканици.

— Все пак жалко, че не се подсигурихме и с уинчестър — каза Джейнис и взе една манивела иззад лавицата.

Ферът се появи точно в дванадесет без четвърт.

— Здравейте! — поздрави ги той. — Къде се намират електрическите камини? Царят иска нещо за зимата. Писнало му е от открити огнища. Много силно пушат.

— Изчезни в името на кръста! — тържествено започна Боб и насочи към госта дървен кръст.

— Моля да ме извините, но ферите нямат нищо общо с християнството — любезно поясни гигантът.

— Изчезни в името на Намтар и Тиамат! — продължи Боб, тъй като в неговите записки Месопотамия беше най-напред. — В името на обитателя на пустинята Шамаш, в името на Телал и Ентил...

— Аха, ето ги — промърмори ферът. — Защо винаги се забърквам в някакви неприятности? Това е електрическа камина, нали? Не е газова. Изглежда ми повредена.

— Призовавам създателя на лодките Рату — Боб напевно се прехвърли в Полинезия — и покровителя на тревите Хину.

— Камината е чисто нова! — ядоса се Джейнис. Деловите й инстинкти взеха връх и тя продължи: — Една година безусловна гаранция.

— Призовавам Небесния Вълк! — след като Полинезия не подейства, Боб отиде в Китай. — Небесния Вълк, върховното божество Шан Ди и бога на гръмотевиците Ли Кун...

— О-хо, истинска кварцова лампа — безгрижно каза ферът. — Точно това ми трябва. И вана. Нали имате вани?

— Призовавам Ваал, Буер, Форкий, Мархозий, Астарта...

— Ваните са тук, нали? — обърна се ферът към Джейнис и тя неволно кимна. — Ще взема най-голямата. Царят е доста обемист мъж.

— ... Еднорога, Тетида, Асмодей и Инкуб — завърши Боб. Ферът го изгледа с уважение.

Боб гневно призова персийския повелител на света Ормузд, след това божеството на амоните Молох и това на древните филистимляни — Дагон.

— Май че повече няма да мога да взема — гласно разсъждаваше ферът.

Боб спомена Дамбал, после се помоли на арабските богове. Изпробва тесалийската магия и заклинанията от Мала Азия. Опита се да разбуди малайските духове и идолите на ацтеките. Хвърли в боя Африка, Мадагаскар, Индия, Ирландия, Скандинавия и Япония.

— Доста внушително — призна ферът. — Но няма да доведе до нищо. — И започна да се товари с ваната, лампата и камината.

— Защо? — Боб направо се задъха от изумление. Беше останал съвсем без сили.

— На един фер действа само заклинание от неговата страна. Точно както джиновете се подчиняват само на арабски магии. Освен това не знаеш как се казвам. Уверявам те, че няма да можеш да изгониш демон, ако не му знаеш името.

— Откъде си? — попита Боб, докато бършеше потното си чело.

— А-а, не! — засмя се ферът. — Ако знаеш страната, би могъл да намериш ефикасно заклинание. А аз и без това си имам достатъчно неприятности.

— Слушай — намеси се Джейнис. — Щом царят ти е толкова богат, защо не ни плати?

— Царят никога не плаща за неща, които може да получи даром — отговори гигантът. — Затова е богат.

Боб и Джейнис го изгледаха кръвнишки. Явно сватбата им се отлагаше за неопределено време.

— Утре вечер сигурно пак ще се видим — при тези думи ферът дружелюбно им помахаше и се стопи във въздуха.

— На ти сега — заяви Джейнис, след като нахалникът изчезна. — Какво ще правим? Имаш ли други блестящи идеи?

— Абсолютно никакви — отвърна Боб и тежко се отпусна на пода.

— Няма ли пак да заложим на магията? — попита Джейнис с лека ирония.

— Нищо няма да излезе — отрязва Боб. — В нито една енциклопедия не открих думата „фер“ и „цар Алериан“. Сигурно са от някое място, за което не сме и чували. Например от малко индийско княжество.

— Върви ни като на удавници — оплака се Джейнис. — Но все пак трябва да предприемем нещо. Утре сигурно ще поиска грил, после касетофон.

Тя затвори очи и се зае усилено да мисли.

— Хрумна ми нещо — обяви след известно време момичето и отвори очи.

— Какво по-точно?

— На преден план трябва да стоят нашата търговия и сватбата ни. Права ли съм?

— Права си.

— Добре. Аз нямам понятие от заклинания, но от техника разбирам, и то доста. Тогава — хайде на работа!

На следващата вечер ферът ги посети един час по-рано. Все още бе облечен с белия пуловер, но беше сменил еленовите ботуши с кафеникави мокасина.

— Днес царят бърза както никога — каза той. — Новата му жена е страхотна — оказа се, че страшно обича да пере. Робите по цял ден бият дрехите в камъните.

— Ясно — произнесе Боб. — Значи му трябва пералня.

— Взимай, не се стеснявай! — предложи Джейнис.

— Това е много любезно от ваша страна — промълви ферът с признателност. Избра си пералня и каза: — Повярвайте, оценявам желанието ви да ми съдействате. Е, царицата чака — и той изчезна.

Боб предложи цигара на Джейнис. Седнаха на дивана и зачакаха. След половин час ферът се появи отново.

— Какво сте направили?

— Защо? Какво е станало? — невинно попита Джейнис.

— Пералнята! Царицата я включи, а от нея излезе облак зловонен дим. После се чу някакъв звук и машината спря.

Джейнис спокойно направи едно колелце от цигарения дим и поясни:

— В двадесети век това се нарича „машинка с фокуси“.

— С фокуси?

— С изненади. Със сюрпризи. С номера. Както и всичко останало в нашия магазин.

— Нямате право! — възкликна ферът. — Това не е честно!

— Но нали си толкова способен. Защо не я поправиш?

— Малко преувеличих — призна ферът. — Аз съм много по-добър в спорта.

Джейнис се усмихна и се прозя.

— Поправете я — замоли се младият гигант, нервно потрепвайки с крила.

— Много съжалявам, но нищо не мога да направя — каза Боб.

— Поставете ме в ужасно положение — завайка се ферът. — Ще ме понижат в длъжност. Ще ме лишат от държавната работа.

— Ние също нямаме интерес да се разорим, нали? — попита Джейнис.

Боб поразмисли и предложи:

— Защо не кажеш на царя, че си се натъкнал на мощна антимагия. Кажи му, че ако иска да притежава тия машинки, трябва да си плати.

— Това няма да му хареса — усъмни се ферът.

— Нищо не ти пречи да опиташ.

— Добре — отговори гостът и изчезна.

— Колко можем да поискаме според теб? — наруши мълчанието Джейнис.

— Хвани му ги по стандартните търговски цени. Нали открихме магазина с намерение за честна търговия. Не сме възнамерявали да дискриминираме отделни клиенти... Все пак бих желал да знам откъде е...

— Царят е толкова богат — замечта се Джейнис. — Би било грях, ако...

— Чакай! — извика Боб. — Това не е възможно! Не може преди четири хиляди години да има хладилници!

— Какво имаш предвид?

— Това би изменило цялата история — обясни Боб. — Ако някой умник види стоките и загрее как действат? Ще се измени развитието на цивилизацията!

— Е, и? — попита практичната Джейнис.

— Ами това, че науката ще тръгне по съвсем друг път. Ще се промени настоящето!

— Искаш да кажеш, че всичко това е невъзможно?

— Да.

— Нали и аз това твърдях! — тържествено заяви Джейнис.

— Престани! — обиди се Боб. — Трябваше да се сетим по-рано. Откъдето и да произхожда този фер, непременно ще повлияе на настоящето. Нямаме право да създаваме парадокс.

— Защо? — попита Джейнис.

В този момент се появи ферът.

— Царят се съгласи — съобщи той. — Това стига ли ви за всичките неща, които взех? — и той им подаде една кесийка.

Боб изтърси съдържанието ѝ на пода и видя две дузини големи рубини, изумруди и диаманти.

— Не можем да ги приемем — заяви той. — Нямаме право да търгуваме с теб.

— Не бъди суеверен! — извика Джейнис усещайки, че сватбата пак се отлага.

— Защо да не можете? — учуди се ферът.

— Не бива да се носят съвременни машини в миналото — поясни Боб. — Така ще се измени настоящето и тогава или светът ще се преобърне, или друга напаст ще дойде.

— О, не се безпокойте за това — опита се да възрази ферът. — Гарантирам ви, че нищо няма да се случи.

— Откъде да знам? Ами ако решиш да занесеш пералня и в Древния Рим?

— За съжаление държавата на цар Аleriан е лишена от бъдеще.

— Би ли пояснил?

— Много просто — ферът седна във въздуха. — След три години цар Аleriан и страната му ще бъдат изцяло и безвъзвратно изтрети от лицето на Земята от силите на природата. Няма да оцелее нито един човек, нито един глинен съд.

— Идеално — заключи Джейнис и поднесе рубина към светлината. — По-добре да продаваме, докато още е готов за сделки.

— Е, това е друго нещо — примири се Боб. Магазинът им бе спасен, можеха да се оженят още утре. — А ти какво ще правиш след три години? — обърна се той към фера.

— Аз ли? Поне за сега добре се справям като царски фер, ще помоля за задгранична командировка. Чух, че пред арабските магьосници ще се открият добри перспективи.

Той суетно прокара ръка по късо подстриганата си руса коса.

— Ще ви посещавам — предупреди ферът и краката му започнаха да изчезват.

— Един момент — сети се Боб. — Няма ли все пак да ни кажеш от коя страна се появи? Къде управлява цар Алерриан?

— Разбира се, с удоволствие — отговори ферът. Вече се виждаше само главата му. — Мислех, че ще се сетите сами. Ферите — това са демоните на Атлантида.

С тези думи той изчезна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.